

Arrest

nr. 92 042 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat Y. BUYTAERT, loco advocaat V. VEREECKE, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Grozny in Tsjetsjenië.

U verklaart dat u vanaf augustus 2011 als taxichauffeur werkte voor de firma Iman in Grozny. Op 31 oktober 2011 had u een klant vervoerd van Severny naar Minutka. Deze man bleek echter een rebel

te zijn en u werd beschuldigd van banden met deze man en dus met de rebellen. In de nacht van 31 oktober 2011 werd u 's nachts meegenomen uit uw slaapkamer door gemaskerde militairen. U werd uit uw bed gehaald en onmiddellijk naar buiten in een auto gesleurd. U werd vier dagen lang vastgehouden en geslagen. U moest ook papieren ondertekenen. Tijdens uw arrestatie werd u ondervraagd over de klant u die dag had vervoerd. Op 4 november 2011 werd u 's nachts vrijgelaten en terug thuis afgezet.

Op 5 november 2011 bent u samen met uw vader naar het ziekenhuis van het Staropromislovsky-district gegaan omdat u verzorging nodig had voor de verwondingen die u had opgelopen bij uw arrestatie. Daar werd u echter niet behandeld en dus gingen u en uw vader naar het ziekenhuis van Atshchoy-Martan. Op 10 november 2011 is uw vader u uit het ziekenhuis komen halen en bent u samen met hem naar het dorp Juzhny in Ingoesjetië gegaan, waar u kon verblijven bij een man, Ruslan genaamd. Daar bent u tot 18 februari 2012 gebleven.

Uw echtgenote, M. G. {..} (O.V. xxxxxx) verbleef vanaf de dag na uw arrestatie tot 18 februari 2012 bij haar ouders in Atshchoy-Martan, zodat zij zich niet ongerust zou maken, ze was immers zwanger op dat moment. Op 18 februari 2011 zagen jullie elkaar terug in Ingoesjetië, waarna jullie per trein naar Moskou vertrokken. Daar hebt u opnieuw de trein genomen naar Lvov in Oekraïne en vanaf daar heeft een chauffeur u, uw vrouw en uw dochter naar België gebracht. Op 23 februari 2012 bent u hier aangekomen en op dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw rijbewijs dd. 21/07/2011; huwelijksakte dd. 16/12/2010; geboorteakte echtgenote dd. 23/09/1987; geboorteakte dochter [S.] dd. 26/09/2011; attest ziekenhuis Atshchoy-Martan dd.10/11/2011; convocatie dd.30/11/2011; convocatie dd.17/12/2011.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat u met uw taxi een man had vervoerd die een rebel bleek te zijn. U werd diezelfde nachts aangehouden en u werd vier dagen lang vastgehouden en geslagen. Bij terugkeer vreest u te worden gevangen genomen of vreest u dat u zal worden vermoord door de militairen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Zo moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat uw vader na uw vrijlating van alles heeft ondernomen om uw problemen te proberen op te lossen. Wat hij precies heeft gedaan, weet u echter niet (CGVS 12/03/12 p.21,22). U weet niet waar uw vader naartoe is gegaan of bij wie hij is langs geweest (CGVS 31/07/12 p.12). U weet niet of uw vader ooit om hulp heeft gevraagd noch of hij ooit een advocaat heeft geraadpleegd. U weet niet of uw vader eventueel naar mensenrechtenorganisaties is gegaan of of hij ooit een klacht heeft ingediend (CGVS 31/07/12 p.13). Het enige wat u wel weet is dat het uw vader niet is gelukt om uw problemen op te lossen (CGVS 31/07/12 p.14). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u hierover zo weinig weet, verklaart u achtereenvolgens "Ik heb mijn vader niet

nagevraagd waar hij naartoe is geweest, anders zou ik die vraag kunnen beantwoorden.” (CGVS 31/07/12 p.13) en “Hij vertelde mij niets daarover.” (CGVS 31/07/12 p.14). Wanneer u later werd gevraagd waarom u niet meer in Ingoesjetië kon blijven en waarom u dus uiteindelijk uw land moest verlaten, verklaarde u aanvankelijk dat uw vader dat had beslist, hij had immers gezegd dat niks lukt en dat u moest vertrekken (CGVS 12/03/12 p.21,24). Uw vader zei dat het land verlaten de enige uitweg was (CGVS 31/07/12 p.13,14). Wanneer u echter nogmaals werd gevraagd waarom uw onderduikadres in Ingoesjetië niet meer veilig was voor u, antwoordt u plots dat u denkt dat uw vader een gesprek heeft gehad met militairen en dat u denkt dat uw vader hen geld had aangeboden. Later vertelde uw vader u namelijk dat ze zelfs geen geld wilden aanvaarden (CGVS 31/07/12 p.14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Er werd u namelijk herhaaldelijk gevraagd wat uw vader had ondernomen om uw problemen op te lossen en wat de uiteindelijke doorslaggevende factor was voor uw vertrek uit uw herkomstland. Telkens antwoordde u dat u het niet wist. Dat u zich plots toch zou herinneren dat uw vader geld aan militairen had aangeboden, is niet aannemelijk. Uw verklaring dat u in het opvangcentrum voor het interview op het Commissariaat-generaal diep had zitten nadenken en zich plots dat gesprek met uw vader herinnerde (CGVS 31/07/12 p.14), wordt ook niet aanvaard. Deze biedt immers geen verklaring voor de vaststelling dat u enkele minuten daarvoor nog verklaarde niets af te weten van de bezigheden van uw vader in de periode dat u was ondergedoken (CGVS 31/07/12 p.13,14). Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Daarnaast verklaarde u dat u na uw vrijlating, op 5 november 2011, naar het ziekenhuis van Staropromislovsky bent gegaan. U werd er echter niet behandeld, kon daar niet blijven en moest met uw vader meegaan naar het ziekenhuis van Atshchoy-Martan (CGVS 31/07/12 p.6). Waarom u geen behandeling kreeg in het Staropromislovsky-ziekenhuis, weet u opnieuw niet. U verklaart bovendien dat u eigenlijk niet weet waarom u niet hebt gevraagd aan uw vader wat er precies in het eerste ziekenhuis was gebeurd (CGVS 31/07/12 p.7). Uiteindelijk werd u in het ziekenhuis van Atshchoy-Martan wel behandeld voor uw verwondingen, maar op 10 november 2011, toen uw behandeling eigenlijk nog niet voltooid was, kwam uw vader u halen uit het ziekenhuis en vertelde hij dat u naar Ingoesjetië moest gaan. Opnieuw kon u echter niet antwoorden op de vraag waarom u het ziekenhuis moest verlaten en waarom u dus niet meer veilig was in het ziekenhuis. Het enige wat u zegt, is dat uw vader u probeerde gerust te stellen (CGVS 31/07/12 p.7,8). Dergelijke onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is niet acceptabel. Het betreft hier namelijk geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Uit het voorgaande blijkt dus ook dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen. U verklaart dat u af en toe belt met uw vader als u op bezoek bent bij uw schoonbroer A.G. {...} (O.V. xxxxxxx) (CGVS 31/07/12 p.3). U verklaart weliswaar dat uw vader bang is om telefonisch met u te praten over uw problemen, waardoor u enkel algemene dingen aan hem kunt vragen (CGVS 31/07/12 p.3,4). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet via internet met uw vader kon corresponderen, antwoordde u dat u bang bent om dat te doen, want volgens u wordt het internetverkeer in Grozny volledig gecontroleerd door de FSB (CGVS 31/07/12 p.4,13). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u dat denkt, vertelt u over een vriend die ooit eens in een groot gebouw met veel computers was voor internet. Plots kwamen daar mensen binnen, volgens die vriend waren zij van de FSB, en ze namen de persoon die naast die vriend van u zat mee. Hieruit concludeerde u dat het internet volledig wordt gecontroleerd door de FSB (CGVS 31/07/12 p.13). De bewering dat het internet door de FSB wordt gecontroleerd is echter een blote bewering, waarvan u geen enkele objectieve onderbouwing hebt gegeven. Uw verklaring dat u daarom geen informatie over uw problemen aan uw vader kan vragen, wordt dus niet aanvaard.

Wanneer u dan werd gevraagd of u niet via de post kunt communiceren met uw vader, verklaarde u dat u daar geen reden toe ziet, want u kunt met hem bellen, waarna u later dan weer verklaart dat uw vader misschien ook bang is om u te schrijven over uw problemen (CGVS 31/07/12 p.4). Uw verklaring omtrent uw vader als zou hij bang zijn om met u te communiceren over uw problemen via telefoon of via briefwisseling strookt echter niet met uw verklaringen dat uw vader verschillende documenten, waaronder twee convocaties, met de post heeft opgestuurd en dat hij u telefonisch hierover heeft ingelicht (CGVS 31/07/12 p.4,9,13). Hierop aansluitend, werd u dus opnieuw gevraagd waarom u dan niet via de gewone post meer informatie kon inwinnen over uw problemen, aangezien het wel lukt om convocaties te versturen. Hierop antwoordde u dat de post misschien ook wel wordt gecontroleerd (CGVS 31/07/12 p.13). Deze uitleg wordt opnieuw niet aanvaard. Opnieuw gaat het hier immers om een blote bewering die door u objectief niet wordt onderbouwd, waardoor deze verklaring

niet afdoende is voor het Commissariaat-generaal. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van zijn problemen en de evolutie ervan na het vertrek uit zijn land van herkomst, wat bij u niet het geval blijkt te zijn. Deze ongeïnteresseerde en nalatige houding betreffende uw problemen tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Voorts moet opgemerkt worden dat u tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal twee convocaties (Vertaling: CGVS 31/07/12 p.11) voorlegde om uw asielrelaas te staven en om aan te tonen dat u zich wel degelijk in het vizier van de autoriteiten bevindt. Er moet echter worden vastgesteld dat uw kennis met betrekking tot de door u voorgelegde convocaties eveneens zeer beperkt is. U weet namelijk niet naar waar u wordt opgeroepen of naar welke politiedienst u moest gaan (CGVS 31/07/12 p.10). Wanneer u wordt opgeroepen, weet u ook niet, u kunt zelfs niet aangeven in welke periode of welke maand u werd opgeroepen bij de politie (CGVS 31/07/12 p.10). Al deze elementen staan nochtans duidelijk op beide convocaties vermeld. Op de vraag waarom u wordt opgeroepen, antwoordt u "Voor een verhoor, als ik me niet vergis. Volgens mij gaat het om een verhoor, ik weet het niet zo zeker" (CGVS 31/07/12 p.10). Dergelijke onaannemelijk beperkte kennis van de inhoud van de door u voorgelegde documenten wordt niet aanvaard door het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag namelijk worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt, wat zowel bij u als bij uw echtgenote (CGVS 31/07/12 Milana p.4) niet het geval is. Bovendien dateren de twee voorgelegde convocaties van 30 november 2011 en 17 december 2011, met andere woorden van minstens twee maanden voor uw vertrek uit Ingoesjetïë. Dat u dus pas bij uw tweede interview op het Commissariaat-generaal voor het eerst melding maakt van deze convocaties, terwijl ze al waren afgeleverd toen u nog in uw land van herkomst verbleef, is opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent deze convocaties. Op basis van de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de convocaties heeft het Commissariaat-generaal trouwens gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Ook verschillende vormelijke elementen doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid deze convocaties. Zo lijken ze beide sterk op een ingevulde kopie, getuige de zwarte vlekken aan de linkerzijde en de ongelijke leesbaarheid van de voorgedrukte tekst. Verder bevat geen van beide convocaties de zaak noch de hoedanigheid waarin u moet verschijnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en dochter bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die door mij niet wordt betwist. Het attest van het ziekenhuis van Atshchoy-Martan (Vertaling CGVS 31/07/12 p.8) toont enkel aan dat u van 5 november 2011 tot 10 november 2011 in het ziekenhuis hebt verbleven en geeft informatie over uw gezondheidstoestand op dat moment. Met betrekking tot dit attest moet er bovendien nog op gewezen worden dat het uiterst merkwaardig is dat dit attest opgesteld werd op 10 november 2011, de dag van uw ontslag uit het ziekenhuis, maar u of uw vader dit document toen niet meegekregen heeft (CGVS 31/07/12 p. 8). Uw vader zou dit document pas achteraf ontvangen hebben, meer bepaald toen u al in België was. Na uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal belde u uw vader immers op om te informeren of er een medisch attest bestond van bovenvermeld ziekenhuis (CGVS 12/03/12 p. 7, 8 - CGVS 31/07/12 p. 9). Het is opmerkelijk dat uw vader maanden later nog een attest zou hebben gekregen dat reeds in november 2011 werd opgesteld. Geen van voorvernoemde documenten bewijst bijgevolg iets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel

beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslima van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Atshchoy-Martan in Tsjetsjenië.

U verklaart dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot M. R. {..} (O.V. xxxxxxx).

Op 31 oktober 2011 had uw echtgenoot met zijn taxi een man vervoerd die een rebel bleek te zijn, waardoor uw man werd verdacht van banden met deze man en met de strijders. Die nacht werd uw man door gemaskerde militairen meegenomen. De volgende dag werd u door uw ouders opgehaald en tot 18 februari 2012 hebt u bij hen verbleven. U was in die periode zwanger en mocht zich niet te veel zorgen maken.

Op 18 februari 2012 hebt u uw man teruggezien in Ingoesjetië, waarna jullie samen met jullie dochter per trein naar Moskou vertrokken. Vanuit Moskou hebben jullie opnieuw de trein genomen naar Oekraïne. Vanuit Oekraïne heeft een chauffeur jullie naar België gebracht.

Op 23 februari 2012 bent u hier aangekomen en op dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, [M. R.] (CGVS [M.] 12/03/12 p. 2). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De hierboven vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat u met uw taxi een man had vervoerd die een rebel bleek te zijn. U werd diezelfde nachts aangehouden en u werd vier dagen lang vastgehouden en geslagen. Bij terugkeer vreest u te worden gevangen genomen of vreest u dat u zal worden vermoord door de militairen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Zo moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat uw vader na uw vrijlating van alles heeft ondernomen om uw problemen te proberen op te lossen. Wat hij precies heeft gedaan, weet u echter niet (CGVS 12/03/12 p.21,22). U weet niet waar uw vader naartoe is gegaan of bij wie hij is langs geweest (CGVS 31/07/12 p.12). U weet niet of uw vader ooit om hulp heeft gevraagd noch of hij ooit een advocaat heeft geraadpleegd. U weet niet of uw vader eventueel naar mensenrechtenorganisaties is gegaan of of hij ooit een klacht heeft ingediend (CGVS 31/07/12 p.13). Het enige wat u wel weet is dat het uw vader niet is gelukt om uw problemen op te lossen (CGVS 31/07/12 p.14). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u hierover zo weinig weet, verklaart u achtereenvolgens "Ik heb mijn vader niet nagevraagd waar hij naartoe is geweest, anders zou ik die vraag kunnen beantwoorden." (CGVS 31/07/12 p.13) en "Hij vertelde mij niets daarover." (CGVS 31/07/12 p.14). Wanneer u later werd gevraagd waarom u niet meer in Ingoesjetië kon blijven en waarom u dus uiteindelijk uw land moest verlaten, verklaarde u aanvankelijk dat uw vader dat had beslist, hij had immers gezegd dat niks lukt en dat u moest vertrekken (CGVS 12/03/12 p.21,24). Uw vader zei dat het land verlaten de enige uitweg was (CGVS 31/07/12 p.13,14). Wanneer u echter nogmaals werd gevraagd waarom uw onderduikadres in Ingoesjetië niet meer veilig was voor u, antwoordt u plots dat u denkt dat uw vader een gesprek heeft gehad met militairen en dat u denkt dat uw vader hen geld had aangeboden. Later vertelde uw vader u namelijk dat ze zelfs geen geld wilden aanvaarden (CGVS 31/07/12 p.14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Er werd u namelijk herhaaldelijk gevraagd wat uw vader had ondernomen om uw problemen op te lossen en wat de uiteindelijke doorslaggevende factor was voor uw vertrek uit uw herkomstland. Telkens antwoordde u dat u het niet wist. Dat u zich plots toch zou herinneren dat uw vader geld aan militairen had aangeboden, is niet aannemelijk. Uw verklaring dat u in het opvangcentrum voor het interview op het Commissariaat-generaal diep had zitten nadenken en zich plots dat gesprek met uw vader herinnerde (CGVS 31/07/12 p.14), wordt ook niet aanvaard. Deze biedt immers geen verklaring voor de vaststelling dat u enkele minuten daarvoor nog verklaarde niets af te weten van de bezigheden van uw vader in de periode dat u was ondergedoken (CGVS 31/07/12 p.13,14). Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Daarnaast verklaarde u dat u na uw vrijlating, op 5 november 2011, naar het ziekenhuis van Staropromislovsky bent gegaan. U werd er echter niet behandeld, kon daar niet blijven en moest met uw vader meegaan naar het ziekenhuis van Atshchoy-Martan (CGVS 31/07/12 p.6). Waarom u geen behandeling kreeg in het Staropromislovsky-ziekenhuis, weet u opnieuw niet. U verklaart bovendien dat u eigenlijk niet weet waarom u niet hebt gevraagd aan uw vader wat er precies in het eerste ziekenhuis was gebeurd (CGVS 31/07/12 p.7). Uiteindelijk werd u in het ziekenhuis van Atshchoy-Martan wel behandeld voor uw verwondingen, maar op 10 november 2011, toen uw behandeling eigenlijk nog niet voltooid was, kwam uw vader u halen uit het ziekenhuis en vertelde hij dat u naar Ingoesjetië moest gaan. Opnieuw kon u echter niet antwoorden op de vraag waarom u het ziekenhuis moest verlaten en waarom u dus niet meer veilig was in het ziekenhuis. Het enige wat u zegt, is dat uw vader u probeerde gerust te stellen (CGVS 31/07/12 p.7,8). Dergelijke onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is niet acceptabel. Het betreft hier namelijk geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Uit het voorgaande blijkt dus ook dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen. U verklaart dat u af en toe belt met uw vader als u op bezoek bent bij uw schoonbroer A. G. {...} (O.V. xxxxxxxx) (CGVS 31/07/12 p.3). U verklaart weliswaar dat uw vader bang is om telefonisch met u te praten over uw problemen, waardoor u enkel algemene dingen aan hem kunt vragen (CGVS 31/07/12 p.3,4). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet via internet met uw vader kon corresponderen, antwoordde u dat u bang bent om dat te doen, want

volgens u wordt het internetverkeer in Grozny volledig gecontroleerd door de FSB (CGVS 31/07/12 p.4,13). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u dat denkt, vertelt u over een vriend die ooit eens in een groot gebouw met veel computers was voor internet. Plots kwamen daar mensen binnen, volgens die vriend waren zij van de FSB, en ze namen de persoon die naast die vriend van u zat mee. Hieruit concludeerde u dat het internet volledig wordt gecontroleerd door de FSB (CGVS 31/07/12 p.13). De bewering dat het internet door de FSB wordt gecontroleerd is echter een blote bewering, waarvan u geen enkele objectieve onderbouwing hebt gegeven. Uw verklaring dat u daarom geen informatie over uw problemen aan uw vader kan vragen, wordt dus niet aanvaard.

Wanneer u dan werd gevraagd of u niet via de post kunt communiceren met uw vader, verklaarde u dat u daar geen reden toe ziet, want u kunt met hem bellen, waarna u later dan weer verklaart dat uw vader misschien ook bang is om u te schrijven over uw problemen (CGVS 31/07/12 p.4). Uw verklaring omtrent uw vader als zou hij bang zijn om met u te communiceren over uw problemen via telefoon of via briefwisseling strookt echter niet met uw verklaringen dat uw vader verschillende documenten, waaronder twee convocaties, met de post heeft opgestuurd en dat hij u telefonisch hierover heeft ingelicht (CGVS 31/07/12 p.4,9,13). Hierop aansluitend, werd u dus opnieuw gevraagd waarom u dan niet via de gewone post meer informatie kon inwinnen over uw problemen, aangezien het wel lukt om convocaties te versturen. Hierop antwoordde u dat de post misschien ook wel wordt gecontroleerd (CGVS 31/07/12 p.13). Deze uitleg wordt opnieuw niet aanvaard. Opnieuw gaat het hier immers om een blote bewering die door u objectief niet wordt onderbouwd, waardoor deze verklaring niet afdoende is voor het Commissariaat-generaal. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van zijn problemen en de evolutie ervan na het vertrek uit zijn land van herkomst, wat bij u niet het geval blijkt te zijn. Deze ongeïnteresseerde en nalatige houding betreffende uw problemen tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Voorts moet opgemerkt worden dat u tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal twee convocaties (Vertaling: CGVS 31/07/12 p.11) voorlegde om uw asielrelaas te staven en om aan te tonen dat u zich wel degelijk in het vizier van de autoriteiten bevindt. Er moet echter worden vastgesteld dat uw kennis met betrekking tot de door u voorgelegde convocaties eveneens zeer beperkt is. U weet namelijk niet naar waar u wordt opgeroepen of naar welke politiedienst u moest gaan (CGVS 31/07/12 p.10). Wanneer u wordt opgeroepen, weet u ook niet, u kunt zelfs niet aangeven in welke periode of welke maand u werd opgeroepen bij de politie (CGVS 31/07/12 p.10). Al deze elementen staan nochtans duidelijk op beide convocaties vermeld. Op de vraag waarom u wordt opgeroepen, antwoordt u "Voor een verhoor, als ik me niet vergis. Volgens mij gaat het om een verhoor, ik weet het niet zo zeker" (CGVS 31/07/12 p.10). Dergelijke onaannemelijk beperkte kennis van de inhoud van de door u voorgelegde documenten wordt niet aanvaard door het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag namelijk worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt, wat zowel bij u als bij uw echtgenote (CGVS 31/07/12 Milana p.4) niet het geval is. Bovendien dateren de twee voorgelegde convocaties van 30 november 2011 en 17 december 2011, met andere woorden van minstens twee maanden voor uw vertrek uit Ingoesjetï. Dat u dus pas bij uw tweede interview op het Commissariaat-generaal voor het eerst melding maakt van deze convocaties, terwijl ze al waren afgeleverd toen u nog in uw land van herkomst verbleef, is opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent deze convocaties. Op basis van de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de convocaties heeft het Commissariaat-generaal trouwens gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Ook verschillende vormelijke elementen doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid deze convocaties. Zo lijken ze beide sterk op een ingevulde kopie, getuige de zwarte vlekken aan de linkerzijde en de ongelijke leesbaarheid van de voorgedrukte tekst. Verder bevat geen van beide convocatie de zaak noch de hoedanigheid waarin u moet verschijnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en dochter bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die door mij niet wordt betwist. Het attest van het ziekenhuis van Atshchoy-Martan (Vertaling CGVS 31/07/12 p.8) toont enkel aan dat u van 5 november 2011 tot 10 november 2011 in het ziekenhuis hebt verbleven en geeft informatie over uw gezondheidstoestand op dat moment. Met betrekking tot dit attest

moet er bovendien nog op gewezen worden dat het uiterst merkwaardig is dat dit attest opgesteld werd op 10 november 2011, de dag van uw ontslag uit het ziekenhuis, maar u of uw vader dit document toen niet meegekregen heeft (CGVS 31/07/12 p. 8). Uw vader zou dit document pas achteraf ontvangen hebben, meer bepaald toen u al in België was. Na uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal belde u uw vader immers op om te informeren of er een medisch attest bestond van bovenvermeld ziekenhuis (CGVS 12/03/12 p. 7, 8 - CGVS 31/07/12 p. 9). Het is opmerkelijk dat uw vader maanden later nog een attest zou hebben gekregen dat reeds in november 2011 werd opgesteld. Geen van voorvernoemde documenten bewijst bijgevolg iets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/2-3 juncto de artikelen 52, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekers stellen dat de vastgestelde “vaagheden” onmogelijk kunnen volstaan om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen en in dit verband benadrukken ze dat verzoeker een zeer nauwe band heeft met zijn vader, waarbij wederzijds vertrouwen een vanzelfsprekendheid is. Zij stellen dat het zeer logisch is dat de vader van verzoeker eerst getracht heeft om de militairen alles, waaronder geld, aan te bieden om vervolgens tegen verzoeker te zeggen dat vluchten de enige optie was. Daarnaast stellen verzoekers dat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker zich bij het tweede verhoor meer herinnert en verwijten zij de verwerende partij dat elke toevoeging als leugenachtig wordt bestempeld. Verzoekers benadrukken nogmaals dat verzoeker zijn vader vertrouwde en dat hij *“in the heat of the moment”* daarom niet alle handelingen van zijn vader in vraag stelde.

2.4.1. De Raad wijst erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er kan derhalve verwacht worden dat verzoeker over elk essentieel element in elke stand van de asielprocedure coherente verklaringen kan afleggen. Dat verzoeker bepaalde belangrijke elementen zich pas tijdens het tweede verhoor zou herinneren, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.4.1. In tegenstelling tot wat verzoekers thans betogen, is het wel degelijk tegenstrijdig dat verzoeker enerzijds verklaarde niets te hebben gevraagd aan zijn vader over wat deze precies ondernomen had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 13-14) om even later anderzijds te verklaren dat zijn vader geld had aangeboden aan de militairen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 14) en hiermee aangeeft wel degelijk te weten welke stappen zijn vader ondernomen zou hebben. Dergelijke verklaringen kunnen allerminst coherent genoemd worden en doen dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.4.2. Waar verzoekers voorts trachten de vaagheden in verzoekers relaas te vergoelijken door te stellen dat verzoeker zijn vader blindelings vertrouwde en hij *“in the heat of the moment”* zijn vaders handelingen niet in vraag heeft gesteld, wijst de Raad erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan de

pertinente vaststellingen van de verwerende partij dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen over elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker kan immers nauwelijks informatie verschaffen inzake de verschillende stappen die verzoekers vader zou hebben ondernomen, alvorens hen aan te raden te vluchten. Evenmin kan verzoeker antwoord geven op de vraag waarom hij geen behandeling kreeg in het Saropromislovsky-ziekenhuis. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij geïnteresseerd is in de door zijn vader ondernomen stappen en dat hij zich daaromtrent informeert bij zijn vader. Hetzelfde geldt voor wat betreft de onwetendheid van verzoeker over het feit dat hij niet behandeld werd in het Saropromislovsky-ziekenhuis. Dit betreffen bovendien wezenlijke aspecten van verzoekers relaas, zodat verwacht mag worden van verzoeker dat hij kennis heeft van deze zaken. De onwetendheid van verzoeker hieromtrent doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.5. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker een onaannemelijk gebrek aan initiatief heeft getoond om meer informatie in te winnen, antwoorden verzoekers dat de kernelementen van verzoekers relaas reeds van in het begin duidelijk waren, met name dat hij vier dagen illegaal opgesloten werd en daar geslagen werd, waardoor volgens hen voldaan is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Doordat niet alles volgens het boekje verliep, was al vlug duidelijk dat verzoeker het zich niet kon permitteren om elk document tweemaal om te draaien om te beoordelen of het relevant zou zijn voor zijn asielaanvraag. Hij heeft dan achteraf toch nog documenten en inlichtingen verkregen via zijn vader. Vervolgens stelt verzoeker dat informatievergaring via het internet niet zonder risico is en hij daarom de voorkeur geeft aan voorzichtigheid teneinde verborgen te blijven. Dat zijn oudere broer nog steeds thuis bij zijn vader woont, leidde ertoe dat verzoekers vader extra voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd, waardoor hij niet via telecommunicatie durfde te communiceren om het leven van de andere broer niet in gevaar te brengen.

2.5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om bijkomende informatie in te winnen aangaande de evolutie van zijn problemen. Verzoekers trachten hun gebrek aan pogingen om meer informatie in te winnen te verklaren door te stellen het een te groot risico inhoudt om te communiceren met verzoekers vader daar de FSB internetverkeer zou onderscheppen.

De verwerende partij stelt terecht dat dit een loutere blote bewering betreft die niet ondersteund wordt met objectieve gegevens. Bovendien doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ook via post informatie zou kunnen verkrijgen van zijn vader. Immers blijkt dat deze hem al "gevoelige" documenten heeft opgestuurd, i.e. de convocaties, zodat geenszins kan ingezien worden waarom verzoekers vader hem dan ook niet via deze weg nader zou kunnen inlichten over verzoekers problemen. Het betoog van verzoeker dat ook de post wordt gecontroleerd kan dan ook, gelet op voorgaande vaststelling dat zijn vader wel het risico neemt om gevoelige informatie over te maken via deze weg, geen verantwoording zijn waarom verzoeker via deze weg geen nadere inlichtingen zou kunnen verkrijgen. De Raad treedt aldus de vaststelling in de bestreden beslissing bij dat verzoekers houding getuigt van een verregaande desinteresse in de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, zodat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.5.2. Waar verzoekers nog stellen dat de verwerende partij zich baseert op vermoedens of onbewijsbare elementen om het asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het evenmin zijn taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bij de vraagstelling tijdens het gehoor is het de bedoeling om inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoekers, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen en verzoekers gebrek aan informatie en gebrek aan initiatief om zich te informeren omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit.

2.5.3. Waar verzoekende partijen in hun betoog voorts een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.6. Inzake de vermeende valsheid van de voorgelegde convocaties, stellen verzoekers dat de verwerende partij niet zomaar kan stellen dat bepaalde geschriften vals zijn op basis van vage, zelf benoemde "indicatoren". Zij stellen dat de verwerende partij hierbij kort door de bocht gaat en zich baseert op naakte beweringen.

2.6.1. Waar verzoekers de bewijslast schijnen om te keren, dient nogmaals te worden benadrukt dat de bewijslast rust op de asielzoeker en dat deze zijn asielmotieven aannemelijk dient te maken. Vervolgens stelt de Raad vast dat de stelling van de verwerende partij dat documenten uit de Russische Federatie eenvoudig kunnen worden gekocht, geenszins een blote bewering uitmaakt. In het administratief dossier bevindt zich immers een antwoorddocument dat deze stelling ondersteunt (administratief dossier, stuk 21 "Antwoorddocument TCH2008-140w"). Verzoekers brengen tevens geen andersluidende informatie aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Daarenboven dient opgemerkt dat verzoekers met hun betoog slechts een deel van de motivering bestrijden waarom geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde convocaties en voorbijgaan aan navolgende motivering van verwerende partij betreffende verzoekers kennis over de convocaties alsook het tijdstip waarop melding werd gemaakt van de convocaties: *"Voorts moet opgemerkt worden dat u tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal twee convocaties (Vertaling: CGVS 31/07/12 p.11) voorlegde om uw asielrelaas te staven en om aan te tonen dat u zich wel degelijk in het vizier van de autoriteiten bevindt. Er moet echter worden vastgesteld dat uw kennis met betrekking tot de door u voorgelegde convocaties eveneens zeer beperkt is. U weet namelijk niet naar waar u wordt opgeroepen of naar welke politiedienst u moest gaan (CGVS 31/07/12 p.10). Wanneer u wordt opgeroepen, weet u ook niet, u kunt zelfs niet aangeven in welke periode of welke maand u werd opgeroepen bij de politie (CGVS 31/07/12 p.10). Al deze elementen staan nochtans duidelijk op beide convocaties vermeld. Op de vraag waarom u wordt opgeroepen, antwoordt u "Voor een verhoor, als ik me niet vergis. Volgens mij gaat het om een verhoor, ik weet het niet zo zeker" (CGVS 31/07/12 p.10). Dergelijke onaannemelijk beperkte kennis van de inhoud van de door u voorgelegde documenten wordt niet aanvaard door het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag namelijk worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt, wat zowel bij u als bij uw echtgenote (CGVS 31/07/12 [M.] p.4) niet het geval is. Bovendien dateren de twee voorgelegde convocaties van 30 november 2011 en 17 december 2011, met andere woorden van minstens twee maanden voor uw vertrek uit Ingoesjetï. Dat u dus pas bij uw tweede interview op het Commissariaat-generaal voor het eerst melding maakt van deze convocaties, terwijl ze al waren afgeleverd toen u nog in uw land van herkomst verbleef, is opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent deze convocaties."* Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Van verzoeker kan aldus verwacht worden dat hij toelichting kan verstrekken over de door hem neergelegde documenten. De vaststelling dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft, samen met de vaststelling dat hij pas laat melding maakt van deze documenten, terwijl, zoals hoger reeds gesteld, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij onmiddellijk, vanaf het eerste interview, melding maakt van de kernelementen van zijn asielrelaas, doet terecht afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde convocaties.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, beperkt de commissaris-generaal zich niet tot vage overwegingen maar motiveert hij in concreto waarom geen bewijswaarde kan worden gehecht aan voormelde convocaties. De Raad voegt hier nog aan toe dat stukken slechts bewijswaarde hebben voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen te dezen, zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, geenszins het geval is.

2.7. Verzoekers stellen dat de verwerende partij geen enkele keer gewag heeft gemaakt van enige onjuistheid vanwege verzoekers. De feiten die de verwerende partij aanhaalt, gecombineerd met de voorgelegde stukken, zijn volgens haar hoogstens "vaag" of vermoedelijk vals. Zij stellen tevens dat verzoekers' beweringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoekers menen dan ook dat de door de verwerende partij vastgestelde "vaagheden" en een ongemotiveerde beschuldiging van valsheid geenszins voldoende zijn om een weigeringsbeslissing te schragen.

2.7.1. Opnieuw dient te worden benadrukt dat de asielzoeker zijn relaas aan de hand van geloofwaardige verklaringen aannemelijk dient te maken. Dit betekent dat in het relaas dan ook geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Vaagheden met betrekking tot kern-elementen van het relaas van de asielzoeker, die in casu voorhanden zijn, ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van de asielmotieven.

Zoals blijkt uit de bespreking hierboven, zijn verzoekers er met hun betoog niet in geslaagd de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas in een ander daglicht te plaatsen.

2.8. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partijen en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.9. Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op voorgaande bespreking waaruit blijkt dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is, is er evenmin sprake van een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 52 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat ze zich in het verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van dit artikel, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers geven daarbij een theoretische uiteenzetting over de draagwijdte van het begrip "binnenlands gewapend conflict". Verzoekers stellen dat de verwerende partij in haar motivering zelf impliciet aangeeft dat er nog steeds gevechtshandelingen zijn in Tsjetsjenië. Zij stellen dat het gegeven dat de gevechten kleinschaliger zouden zijn, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers ernstige schade lopen ten gevolge van een intern gewapend conflict. Bij terugkeer naar hun land van herkomst dreigen verzoekers geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en zelfs de dood.

2.12. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.2..

2.13. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de nog steeds voorkomende gevechtshandelingen in Tsjetsjenië doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een*

internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de aldaar nog steeds voorkomende gevechtshandelingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 21) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt niet weerlegd door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende gevechten en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen. Verzoekende partijen brengen evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER